

РЕШЕНИЕ

№ 3213

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелна Пеева, като разгледа дело номер **7342** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 – чл.161 Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл.4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., [улица] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) № С. 20-РД-77-28/09.04.2020г., издаден от Е. К. К., на длъжност Началник отдел и В. М. П., на длъжност "главен инспектор" в същия отдел на Дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.) на Столичната община (СО), потвърден изцяло с Решение № СОА20-РД-28-21/06.07.2020г. на Кмета на Столичната община, с който РА са установени допълнителни задължения на [фирма] за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) в размер общо на 83 022,40лв., от които ДНИ 15 821,97лв. и лихви от 4 181,83лв., както и ТБО 49 372,40лв. и лихва 13 646,20лв. за неурегулиран НИ пл.№1480 в кв.35г в[жк], както и неурегулиран ПИ пл.№1479 също от кв.35г.

По изложените в жалбата съображения –се моли същата да се уважи. На първо място се релевира незаконосъобразност на постановените актове. Твърди се, е част от имотите -496км.м. попадат в улици /съгласно писмо изх.№към РЛН19ВК08-2645 от 20.12.2019г./, които съгласно чл.10, ал.2 от ЗМДТ не следва да бъдат облагани с данък. На следващо място се твърди, че неправилно е определена отчетната стойност в това число не е взета предвид преоценката на имотите от м.май 2011г., която общо е 1 847 900лв.. Оспорва се извода в тази връзка в потвърждаващото решение, че тази обезценка не е отразена в баланса на дружеството като се твърди, че това е намерило

отражение в сметка 201 за 2017г.. На следващо място се твърди, че неправилно оспорващият е приет като задължено лице, доколкото чл.11 от ЗМДТ определя това са бъдат , посочени изрично в нормата и доколкото имотите не следва да бъдат обект на облагане, то и собствениците им не следва да носят отговорност. Подчертава се, че чл.64 от ЗМДТ противоречи на чл.14 от Директива 2008/98/ЕО, тъй като задълженото лице е или производител на боклука или притежателя. Визира се, че не са съобразили принципите на справедливо определяне на данъка, на пропорционалност при разпределяне на таксите, на това, че замърсителят плаща, на примата на ЕС, както и принципа на ефективността. Не е съобразено и решение от 30.03.2017г. по дело С-335/16г. на СЕС, в което е акцентирано на задълженията на причинителите на отпадъци и гаранциите, които държавите членки следва да предприемат, за да понеса съответното лице отговорността в тази връзка. Подчертава се, че собственикът е деларирал, че няма да ползва имотите си, поради което няма да генерира отпадък и не следва да плаща ТБО в размера, за който е задължен, поради което тази такса е непропорционално висок разход. С оглед всичко изложено за процесуално и материално несъответствие със закона- се моли оспорените актове да бъдат отменени.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Г.. Претендират се разноски. Ответникът - Кметът на Столична община се представлява от юрк. С., който изразява становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София-град, I-во отделение, 47 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, установи следното:

Ревизионното производство е образувано със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФР19-РД-01-79/01.11.2019г.-л.97, издадена от Е. К. – началник отдел „Ревизионен контрол“ в дирекция „Р.“ на СО, с която е възложено на В. П. /ръководителна ревизията/ и на М. Д./гл.инспектор/ извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2018г..

Изготвен е РД рег.№СФР20-ТД 26-44 от 06.02.2020г., по отношение на който възражение не е направено.

Ревизията завършва с РА № СФР20РД77-28 от 09.04.2020г. издаден от Е. К. и В. П., с който са установени общо задължения за ДНИ и ТБО от 83 022,40лв..

Посочените задължения са определени за притежавани от [фирма] недвижими имоти, както следва:

1. нежилищен имот - земя, представляващ неурегулиран поземлен имот (бивша нива), целият с площ от 1 553 кв.м., находящ се в [населено място], район Л., в местността „жк Л. – 8 м.р., с планоснимачен номер 1480 от кв. 35г;
2. нежилищен имот - земя, представляващ неурегулиран поземлен имот (бивша нива), целият с площ от 817 кв.м., находящ се в [населено място], район Л., в местността „жк Л. – 8 м.р., с планоснимачен номер 1479 от кв. 35г;

Констатациите и изводите на органите по приходите на СО са следните:

Посочено е, че за 2016, 2017 и 2018г. приложимата норма е на чл.11, ал.1 и ал.2 от Наредбата за определена размера на местните данъци и чл.20 от Наредбата, че задълженията се заплащат на две равни вноски за ДНИ и за ТБО на четири равни вноски. ДНИ се определя съгласно чл.19, ал.1-3 от Наредбата и се основава на данъчната оценка към 01 януари за годината, за която се дължи като е 1,875 промила

върху същата. Съответно ТБО се определя съгласно чл.66, ал.1 от ЗМДТ по реда на чл.22 от Наредбата.

Посочено е, че имотите са собственост само на РЛ, върху тях няма учредени вещни права, касае се за нежилищен имот земя.

Визирано е, че за определяне на МДТ е важно каква е отчетната цена като е маркирано, че съгласно представения от РЛ дневник за счетоводна сметка „201“ за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. отчетната стойност за 2-та имота е в размер на 2 812 795,39лв.. Съответно в публикуваните ГФО в Търговски регистър към 31.12.2016г. и към 31.12.2017г. в раздел II ДМА тя е 2 813 000лв..

Посочено е, че притежаваните имоти са декларирани от дружеството в 2 партии партида М399 081205 19 с отчетна стойност 1 843 020,86лв. и партида М 400 081205 19 с отчетна стойност 969 774,53лв. като общата декларирана отчетна стойност е 2 818 795,39лв., като тя съответства на подадените и публикувани в ТР ГФО.

Сочи се, че РЛ е представило писмо №СФР19-ТД26-291/3/ от 23.12.2019г. /с дата от 28.04.2011г. на оценката/ с оценителски доклад за извършена пазарна оценка на двата имота, съгласно който стойността общо на имотите е 1 847 900лв. – за имот №1480 е 1 218 900лв. и за имот пл.№1479 е 629 000лв.. Ответникът е маркирал, че валидността на оценката от 6 месеца, която е изтекла. Посочено е, че съгласно извлечение по сметка „201“ за периода 01.01.2017 до 31.12.2017г. е отразено намаление към 31.01.2017г. със сумата общо от 964 895,39лв. и като основание е посочено „акт за преоценка на ДМА от 2011г.“ като вече общата стойност на земите е 1 847 900лв., което представлява различна стойност от публикувания счетоводен баланс към 31.12.2017г. т.е. прието е, че тази преоценка не е осчетоводена своевременно и поради което не следва да се зачита стойността.

С оглед изложеното за определяне на ДНИ за имота от 1 553кв.м. е прието, е приложим IV раздел на приложение 2 от ЗМДТ и съгласно чл.13 на приложението,, чл.15 и чл.17 за периода от 2016 до 2018г. основата ще е отчетната стойност, която е по-висока от данъчната оценка, поради което данъкът ще е 1,875 промила върху отчетната стойност или за 2016г.,2017г. и 2018г. ДНИ е по 3 455,66лв. годишно или общо 10 366,98лв. и 2 558,63лв. лихва.

За този имот за ТБО: е прието, че е приложим чл.67, ал.2 от ЗМДТ и чл.26, ал.1 от наредбата като определянето на таксата е в промили пропорционално отново на база отчетната стойност или за 2016г. е 4 791,85лв. за обезвреждането на отпадъци и 6819,18лв. за поддържане на чистотата. Няма такса за компонента сметосъбиране и сметоизвозване, тъй като има декларация, че не се ползва имота.

Също за 2017 и 2018г.- сумите са както, следва: за 2017г. 4 238,95лв.-обезвреждане и 7372,08лв. поддържане чистотата; за 2018г. за сметосъбиране и извозване, както и обезвреждане -1340лв. и за поддържане чистотата на териториите 7 372,08лв. или общо 31 934,14лв. и лихва 8312,94лв..

Касателно втория имот с площ от 817кв.м. също са правилни констатациите, че задължението за трите години /2016,2017,2018г./ за ДНИ е по 1818,33лв. или общо 5454,99лв. главница и 1 346,33лв. лихва. Съответно за ТБО е общо 17 438,26лв. главница и 4469,24лв. лихва. При изчислението на ТБО е съобразено, че за 2016г. се дължи само за обезвреждане и поддържане на чистотата т.е. за първото 2 521,41лв., и за второто 3 588,17лв.. Подадената декларация, че имотът не се ползва касае освобождаването от задължение за елемента сметосъбиране и смеизвозване. Също за 2017г. отново ТБО се базира само на двата компонента –съответно 2 230,48лв. и 3

879,10лв.. За 2018г. освен 2 –та компонента 5 219,10лв. и 3 879,10лв. е прибавена и такса за сметосъбиране 1 340лв..

С оглед изложеното с РА е определено общо задържание от 83 022лв.-главница, лихви за ДНИ и ТБО за периода 2016-2018г. за посочените 2 имота.

С решението си кметът на СО №СОА20-РД28-21 от 06.07.2020г. на л.68 е потвърдил РА. Съображенията за това са следните:

Прието е, че не са допуснати процесуални нарушения и правилно е приложен материалния закон. Не е споделено възражението, че неправилно е определена отчетната стойност, доколкото не е съобразена обезценката от 2011г., тъй като са възприети констатациите на органите по приходите, че в баланса на дружеството през годините /видно от счетоводните документи/ тази обезценка не е намерила отражение. Не са възприети възраженията относно това, че е нарушен и принципа, че замърсителят плаща. В тази връзка има позоваване на чл.22 от ЗУО, както и чл.64 от ЗМДТ. Подчертано е, че ТБО има няколко компонента, като по отношение на първите 2 /за сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждането на отпадъците/ само е приложим посоченият принцип. Не е приложим касателно третия елемент за поддържане чистотата на населените места, по отношения на който няма връзка дали и колко отпадък произвежда причинителят респ. собственикът на имота. Посочено е, че не е спорно, че таксата се плаща само, когато услугата реално се предоставя и такава услуга в района се предоставя. Има сметосъбиране, извозване и обезвреждане на отпадъците, както и се поддържа чистотата в района. Съответно, когато не може да се определи какво е количеството отпадък – се плаща пропорционално съобразно стойността на имота. Когато имотът не се ползва се допуска да не се събира такса за сметоизвозване и сметосъбиране, но следва да се предостави декларация. С оглед изложеното е направен извода, че чл.64 от ЗМДТ не противоречи на чл.14 от Директива 2008/98/ЕО, където е регламентиран принципът замърсителят плаща. Има позоваване на решение на СЕС- по дело С-254/08г., на дело С-335/16г.. Направено е заключението, че размерът на ТБО се определя от количеството на отпадъка, а когато не може да се определи се определя пропорционално в размер, определен от ОбС с наредба. С оглед изложеното – не е уважена жалбата.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО: са изслушани 2 ССчтЕ, видно от които съгласно основното заключение от 09.12.2021г., предмет на спора - е ДНИ и ТБО за 2016-2018г. за 2 нежилищни имота. В.л. сочи, че основният начин за изчисляване на ТБО за нежилищни имоти е пропорционално в промили на база отчетната стойност на същите, ако няма други варианти, за които се подават изрично документи. В.л. прави заключението, че няма връзка между отчетната стойност на имота и размера на разходите за управление на отпадъците. На въпрос 2 –дали количеството на отпадъците, което реално се „произвежда от имота“ се отразява на отчетната стойност- отново в.л. отговаря, че няма връзка. Също на въпрос 3 дали отчетната стойност е свързана с площта на имота, предназначението му, честотата на събиране на отпадъци или обема на контейнерите и изобщо „способността му“ да генерира отпадъци- отново в.л. подчертава, че няма връзка. Допълва, че дефиниция на понятието „отчетна стойност“ е дадена в Националните стандарти за финансово отчитане –в т.2 от Н. 4, където е посочена като стойност, по която активът се отразява счетоводно в предприятието. В.л. визира, че тя може да бъде цената на придобиване или справедливата стойност /напр.след обезценката/.

На въпрос 5 -дали и как е приложен конкретно принципът на пропорционалност при

определяне на ТБО за имотите- в.л. отговаря, че принципът е приложен дотолкова, доколкото таксата е определена в промили на база отчетната стойност. При отговора на въпрос 6 в.л. дава в табличен вид разликата между данъка за конкретните имоти по процесните години, когато е декларирано, че имотът не се позва /какво е понастоящем за 2016г. и 2017г./ и ако е декларирано, че имотът ще генерира по 4 400л. отпадък месечно. Видно от таблицата - при ползването му се дължи по-малко, отколкото при неползването му или разликата, ако жалбоподателят беше декларирал не, че не ползва имота, а го ползва / с до 4400л.отпадък/ е за трите години 9 434,05лв.. за първия имот и за втория 3 059,35лв.. Във връзка с въпрос 7 и въпрос 8 /на които не може да се отговори, както са поставени/ в.л. сочи, че е направило оглед и процесните имоти са незастроени, без съоръжения както и не се ползват. Няма изградена улица и няма нормален достъп на МПС. При отговора на въпрос 9 в.л. се е запознало с решенията на СОБС за периода от 2016г. до 2018г., с които е приета план-сметката за дейностите по събиране, извозване и обезвреждане на отпадъците, които са във връзка с чл.66 от ЗМДТ и в.л. отговаря, че има заложили суми/разходи по пера за: 1.За събиране на БО и извозването им до депата и 2. За проучване, проектиране, поддръжка, експлоатация, закриване и мониторинг на депата. СО е заложила ТБО да се определя по три начина: чрез количеството БО, съобразно вида и броя на съдовете и честотата на сметоизвозването, както и чрез пряко договаряне или пропорционално в промили.

В допълнителното заключение от 14.03.2022г. в.л. е имало за задача да посочи дали е отразена преоценката на имотите от м.04 2011г. в счетоводството и баланса на дружеството. Видно от отговора –се касае за оценка на л.167-171 по делото, направена от лицензиран оценител инж.М. К. от 28.04.2011г. и приета с протокол от 10.05.2011г. на ОС на съдружниците на РЛ и съобразно тази оценка имот №1480 е с цена 1 218 900лв., а имот №1479 е на стойност 629 000лв.. В.л. е разгледало хронология на счетоводна сметка 201 за периода 2016,2017 и 2018г., годишните оборотни ведомости на счетоводните сметки за тези години и прави извода, че дружеството е отразило през 2017г. /към 31.01.2017г-/ обезценката на посочените имоти. В.л. съобразно тази обезценка е направило изчисление на дължимия ДНИ и ТБО, които съответно за 2017г. са 2285,44лв. и 7679,07лв., за 2018г. -2285,44лв. и 6215,60лв. за имот №1480 и за имот 1479 а 2017г.ДНИ е 1179,38лв. и ТБО 3962,70лв. и за 2018г. ДНИ- 1179,38 и ТБО 3856лв..

В съдебното производство като неоснователно е отхвърлено искането на жалбоподателя за оспорване на писмо изх.№ГД -12-01-15630-1 от 16.12.2019г. на директора на ОД“Земеделие“ в частта му, с която е отразено, че за имотите не е проведена процедура по чл.17, ал.1 т.1 от ЗОЗЗ- видно от определение №2915 от 22.04.2021г..

Отхвърлени са и двете искания от оспорващия за отправяне на преюдициално запитване видно от определение №2725 от 04.04.2022г. на л.515, както и от протоколно определение от 19.04.2022г. л.523.

Спряно съответно е предварителното изпълнение на РА – видно от протоколно определение от 25.01.2022г. на л.476.

ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, след оспорване по административен ред, поради което е процесуално допустима.

Относно материална законосъобразност на оспорение РА и потвърждаващото го решение, следва да се съобрази разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗМДТ, съгласно която установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а съгласно чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 – 5. По отношение обжалването на свързаните с местните данъци и такси актове също е приложим редът по ДОПК.

Също така – видно от чл.4, ал.3 и ал.4 ДОПК, в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета на общината, имат правата и задълженията на органи по приходите. Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на НАП. Не е спорно, че със заповед на кмета на СО – част от преписката са определени органите, които извършват установяване, обезпечаване, събиране и контрол по вземанията от местни данъци и такси, лицата, заемащи изброени длъжности от дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.). ЗВР е издадена от орган по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК – от К., заемащ длъжност „началник отдел „Ревизионен контрол“ в дирекция „Р.“ при СО, поради което се прави извода, че РА е издаден от ръководителя на ревизията /П./ и от възложилия ревизията /К./ органи, които са компетентни по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК вр. чл. 4, ал. 3 ЗМДТ орган по приходите, при спазване на установената форма по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. Също надлежен се явява и постановилият решение № СО А20-РД 28-21 от 06.07.2020г. на Кмет на СО. Доказателствата за компетентност са част от преписката и са приложени на л.97,100, л.102, 103, 104, 105.

Относно приложението на процесуалния и материални закон- следва да се има предвид следното: основанията, редът и начинът на определяне на ДНИ се съдържат в нормите на Глава втора, раздел I ЗМДТ – чл.10-28, а тези за определяне на ТБО - в нормите на Глава трета, раздел I ЗМДТ – чл.62-64, чл.66-69 и чл.71.

Следва да се съобрази също, че за същите имоти, но за друг период 2011-2015г. определения ДНИ и ТБО със съответния РА /РА СФР17-РД-77-1 от 11.01.2017г. и решение №СОА17-РД-28-10 от 06.07.2017г./ са били предмет на решение №5710 от 04.10.2019г. по адм.дело № 10 582/2017г. на АССГ, оставено в сила решение №8367 от 26.06.2020г. по адм.дело №1112/2020г. на ВАС, Ю., поради което макар и за други периоди посочените административни актове като стабилни следва да се съобразят вкл. и констатациите от

съдебните инстанции, които касаят същите възражения, направени пред настоящия състав.

На първо място: определяща видно, от РА и за двете задължения -е не данъчната оценка, която е по-ниска, а отчетната стойност на имотите. По отношение на нея правилно органите по приходите са приели за първия имот неурегулиран ПИ пл.№1480 с площ от 1553кв.м., че същата е 1 843 020,86лв., а относно втория неурегулиран ПИ пл.№1479 с площ от 817кв.м., че е 969 774,53лв..

Обосновано органите по приходите не са зачели обезценката от 28.04.2011г.. Касае се за оценка на л.157-171 по делото, направена от лицензиран оценител инж.М. К. от 28.04.2011г. и приета с протокол от 10.05.2011г. на ОС на съдружниците на РЛ и отразена в баланса към 31.01.2017г.. Съдът намира изводите в РА и потвърждаващото го решение в тази връзка за правилни. Следва да се има предвид, че ответникът не е кредитирал тази оценка, защото е посочил, че са изтекли повече от 6 –месеца от изготвянето ѝ, както и същата не е отразена непосредствено след изготвянето ѝ в баланса на дружеството.

Съдът се солидализира с посочените изводи, както и допълва, че оценката не обхваща действителното правно положение и регулационен статут на имотите: видно от л.5 /161 от делото/ от оценката- се касае за 2 УПИ –**УПИ I-1479 от 644кв.м. и УПИ II-34 с площ от 1101кв.м. с издадена виза от 2010г. за проучване и проектиране**, което не е вярно /първата регулация е от 2015г. частично видно от писмо на Главния архитект л.208/. Посочено е в оценката, че част от тях са за вътрешно квартални улици. Маркирано е, че на 15.04.2010г.- са изпратени уведомления и заповед на АГКК, с които собствениците са уведомени за посочените изменения в КК и КР, при което 2 та ПИ са обединени и от тях са образуани нов ПИ за друг вид застрояване, като ПИ 74 обединява части от бившите имоти, а другия ПИ частите за вътрешноквартални улици. Видно от оценката стойността на обектите е определена по сравнителен пазарен метод /л.164/ към датата на оценката. Видно от таблицата на л.168 от оценката са описани и взети като аналози няколко сравними имота. Въз основа на това е посочено, че оценката е 1 847 900 лв., както и 282 050лв. за частите, определени за улици. Посочено е терените са в процедура по регулация. Посочено е, че НИ включва, както УПИ I 1479 и УПИ II-134 обединени в ПИ 77, така и останалите части от ПИ 1479 и ПИ 1480, обединени в ПИ 77 /за вътрешноквартални улици/. Посочено е, че различията в

градоустройствения статут и търговския потенциал на терените обуславят разликата в цените им. Направен е извода, че оценката е на ПИ 1479 и ПИ 1480 от 1553кв.м и 817 кв.м., които са **урегулирани в УПИ I-1479 и УПИ I- 134 като уличната регулация не е приложена, тъй като не са проведени отчудителни мероприятия.**

Съдът намира, че правилно тази оценка е приета за неактулна от ответника. Същата дава представа за стойността на имота респ.неговата обезценка на база на направения сравнителен метод с ползването на други имоти -аналози към м.04.2011г.. Макар да е приета с решение на ОС на РЛ от 10.05.2011г., то към 2011г. няма отразяване на същата в счетоводните документи. Отделно дружеството по чл.14, ал.2 от ЗМДТ е следвало да уведоми общината за настъпилото обстоятелство, което като не е направено се прави извода, че същата е създадена с оглед процеса и не следва да се кредитира. Тази обезценка не е кредитирана по дело №10582/17г. касаещо ДНИ и ТБО за предходния период от 2011 до 2015г., което също следва да се съобрази. Видно от допълнителното заключение тази обезценка е отразена в счетоводния баланс едва към 31.12.2017г. -на л.401 по делото е посочено в частта за ДМА, че предходната година стойността е била 2 813 000лв., а за съответната 1 848 000лв., поради което като се преценяват всички тези обстоятелства се прави извода, че се касае за документ с оглед процеса създаден. Общеизвестно е, че от 2011г. до отразяването ѝ в баланса през 2017г. имотите процентно са повишили цените си т.е. използваните от оценителя аналози не са актуални.

От друга страна оценката от м.04.2011г. не е съобщила регулационния статус на имотите, както беше посочено по-горе. В същата те са посочени като УПИ I-1479 и УПИ I- 134, което не е така.

За регулационния статут на имотите е писмо от Гл.архитект на л.208 от **16.01.2020г.**, като видно от него- имот №68134.4358.77 /по К./ попада изцяло в уличната регулация, а за другия имот са отредени **УПИ VIII-74 и УПИ IX-74 в кв.35а** с плана, одобрен с решение на СОС №408 по протокол 21 от 19.07.2012г., но с т.2 са изключени от плана за одобряване, тъй като не са предатвени договори по л.15 и чл.17 от ЗУТ т.е. имотите не са урегулирани с това решение. Посочено е, че решение №70 по протокол **76 от 12.02.2015г.** е одобрен проект за ПУП за **УПИ VIII-74.**

Видно от писмо на л.220 от Кмета на района от **20.12.2019г.** част от бившите имоти 1480 и 1479 са идентични с имот **68134.4358.74** с площ от **1873кв.м.** като другите части, които попадат в улица са обособени в имот с нов **№68134.4358.77 с площ от 496кв.м.** т.е от двата възстановени ПИ са образувани 2 нови- единият с площ 1873, а другият с площ от 496кв.м.

Видно от **писмо изх.№68-00-974 от 01.06.2018г.** на л.134 ПИ 68134,4358.74 в КК и КР, одобрен със заповед от 06.03.2009г. и заповед от 15.04.2010г. е стар номер УПИ VIII -74 кв.35а, има достъп до улица, което не е наименована, като трябва да се отправи молба до комисията по образование, наука и културно наследство към СО, след което към районната администрация за определяне на адрес.

Видно от приложената скица на ПИ 68134,4358.74 на л.135 - същият е от 1873кв.м.. Също от скицата на л.136 за ПИ от 496кв.м. №68134.4358.77.

Видно от писмо от 19.12.2019г. на ОД-ЗГ на л.216 за проведени процедури по ЗОЗЗ-от имоти пл.№1479 и 1480 по картата за възстановената собственост/ е образуван 1 ПИ с идентификатор[ЕИК].74, одобрен със заповедите от 2009г. и 2010г.. Видно от поканата за доброволно изпълнение от **18.08.2021г.** на л.423 имотите са неурегулирани с пл.№1479 от 817 кв.м. и пл.№1480 от 1553кв.м. като на същите са наложени съответни обезпечителни мерки.

Следователно, както към момента на оценката от м.04.2011г. така и понастоящем няма приложена регулация и се касае за 2 неурегулирани имота –ПИ №68134.4358.74 и №68134.4358.77, предвижда се последният изцяло да попадне в улица, за да може да обслужва първия /видно от ККР/, но няма данни за проведени отчуждителни мероприятия и след като регулацията не е приложена- не може да се сподели довода на оспорващият, че имотът му попада в улица, същият е отреден за улица, но тя не е изградена, регулацията не е приложена и когато стане това –следва да се е провело отчуждително мероприятие, отделно след което вече улицата като общинска собственост – няма да се обвързва със задължения за данък и такса, които да се възложат на РЛ.. Към процесния период все още има нововъзстановените имоти, които вече не са земеделски земи, без оглед на това, че не са изцяло урегулирани в УПИ/ , за които са отредени нови имоти пл.№ от ККР . Видно от представените доказателства- бившите

земи са възстановени в територия, която е убранизирана и регулирана /поради което и не следва да има процедура по преобразуването им от земеделски земи в убранизирани/, поради което е несъстоятелно възражението на оспорващия, че е приложим чл.10, ал.3 от ЗМДТ да не се облагат земеделски земи. Земеделска земя в убранизирана територия или в стойтелните граници на населеното място –не може да има. Бившият статут на земите или този преди възстановаването им – в случая е неотносим. Определящо е в момента къде са ситуирани и те са в границите населеното място. С оглед изложеното след като правилно е възприета отчетната стойност на имотите, то обосновано за облагане с ДНИ за имота от 1 553кв.м. е прието, е приложим IV раздел на приложение 2 от ЗМДТ и съгласно чл.13 на приложението,, чл.15 и чл.17 за периода от 2016 до 2018г. основата ще е отчетната стойност, която е по-висока от данъчната оценка, поради което данъкът ще е 1,875 промила върху отчетната стойност или за 2016г.,2017г. и 2018г. ДНИ е по 3 455,66лв. годишно или общо 10 366,98лв. и 2 558,63лв. лихва.

За този имот за ТБО: е прието, че е приложим чл.67, ал.2 от ЗМДТ и чл.26, ал.1 от наредбата като определянето на таксата е в промили пропорционално отново на база отчетната стойност или за 2016г. е 4 791,85лв. за обезвреждането на отпадъци и 6819,18лв. за поддържане на чистотата. **Няма такса за компонента сметосъбиране и сметоизвозване, тъй като има декларация, че не се ползва имота.** Също за 2017 и 2018г.-сумите са както, следва: за 2017г. 4 238,95лв.-обезвреждане и 7372,08лв. поддържане чистотата; за 2018г. за сметосъбиране и извозване, както и обезвреждане -1340лв. и за поддържане чистотата на териториите 7 372,08лв. или общо 31 934,14лв. и лихва 8312,94лв..

Също законосъобразно касателно втория имот с площ от 817кв.м. са правилни констатациите, че задължението за трите години /2016,2017,2018г./ за ДНИ е по 1818,33лв. или общо 5454,99лв. главница и 1 346,33лв. лихва. Съответно за ТБО е общо 17 438,26лв. главница и 4469,24лв. лихва. При изчислението на ТБО е съобразено, че за 2016г. се дължи само за обезвреждане и поддържане на чистотата т.е. за първото 2 521,41лв., и за второто 3 588,17лв.. **Подадената декларация, че имотът не се ползва касае освобождаването от задължение за елемента сметосъбиране и смеизвозване.** Също за 2017г. отново ТБО се

базира само на двата компонента –съответно 2 230,48лв. и 3 879,10лв.. За 2018г. освен 2 –та компонента 5 219,10лв. и 3 879,10лв. е прибавена и такса за сметосъбиране 1 340лв..

С оглед изложеното с РА е определено общо задържание от 83 022лв.-главница, лихви за ДНИ и ТБО за периода 2016-2018г. за посочените 2 имота.

Направените изчисления да съобразно регламентацията в НОАМТЦУПСО за реда и начина за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Съгласно чл.22 от НОАМТЦУПСО, ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили. За определяне на ТБО по реда на чл. 22, т. 1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община декларация по образец (Декларация № 1) за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината, като в този случай Столичният общински съвет определя размера на таксата на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда, като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. За определяне на ТБО за нежилищни имоти на предприятията чрез пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване (чл.22,т.2 от НОАМТЦУПСО), предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година молба по образец до кмета на СО с приложени документи, въз основа на които кметът на СО издава заповед за допускане на пряко договаряне за извършване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване.

Съгласно чл.26 от НОАМТЦУПСО, извън случаите на чл. 23 и чл. 24 ТБО на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите. Следва да се има предвид, че чл.27, ал.2 от Наредбата регламентира възможността да не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и са подали декларация по образец (Декларация № 2).

В случая жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от приложените по делото заповеди на кмета на СО, издадени на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ, че процесните имоти попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци за районите „Л.“ За двата имота на територията на р-н Л. жалбоподателят е подал, декларации по чл.27 от НОАМТЦУПСО, че имотите няма да се ползват за 2016 и 2017г., поради което за тях ТБО е определена само за двата компонента – **за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.** Таксата за съответните години е изчислена съобразно решенията на Столичния общински съвет за приемане и одобряване на план-сметка за съответните години и за определяне размера на ТБО върху отчетната стойност на имотите. Не е спорно, че на територията на района са извършвани услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистота на териториите за обществено ползване са действително извършени от концесионера съответните концесионери, както и са извършвани действия за обезвреждането на битови отпадъци в депа и други съоръжения, по който въпрос в.л. в основното си заключение има констатации.

С оглед на това съдът намира за доказано реалното предоставяне на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места т.е услугата е реално предоставяна. Относно твърдяното противоречие на разпоредбите на ЗМДТ и НОАМТЦУПСО с европейското право – **СЪДЪТ НЕ споделя доводите на защитата на оспорващия.** Принципът „замърсителят плаща“- е дефиниран в разпоредбата на чл.191, параграф 2 от ДФЕС и основен принцип в областта на околната среда като е възпроизведен в чл.14 от Директива 2008/98/ЕО. Видно от чл.14 от Директивата, в съответствие с принципа „замърсителят плаща“, разходите за управление на отпадъците се понасят от първоначалния причинител на отпадъците или от настоящите или предишните притежатели на отпадъците, като държавите-членки могат да решат, че разходите за управление на отпадъците се понасят частично или изцяло от производителя на продукта, от който произтичат отпадъците, както и че дистрибуторите на такъв

продукт могат да поделят помежду си тези разходи. Съгласно чл.3, т.9 от Директива 2008/98/ЕО „управление на отпадъци“ включва събирането, превозването, оползотворяването и обезвреждането на отпадъци, включително надзорът върху тези дейности и следексплоатационните дейности по депата, както и действията, предприети в качеството на търговец или брокер. С оглед предметния обхват на директивата и дефиницията, дадена в чл.3, т.9 от нея, следва да се приеме, че принципът „замърсителят плаща“, закрепен в чл.14, е приложим само по отношение на първите два компонента от таксата за битови отпадъци, събирана по ЗМДТ, а именно – **за сметосъбиране и сметоизвозване и за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения.** Поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване е свързано с гарантирането на устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на гражданите в населените места и не е елемент от управлението на отпадъците, предвид дефиницията на чл.3, т.9 от Директивата, а в европейското право няма задължителни за държавите-членки критерии за начина, по които следва да се определят разходите за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Следователно - от гледна точка на принципа „замърсителят плаща“ собствениците на недвижими имоти не винаги са първоначалния, нито са единствен причинител на битовите отпадъци, но генерирането на битови отпадъци като част от ежедневната човешка дейност и естеството на този процес не позволява да се установи предварително и точно индивидуалното участие в него на всяко физическо и юридическо лице т.е. не може да се прецени конкретно кой и колко битови отпадъци ще произвежда. ЗМДТ се основана на презумпцията, че производството на отпадъци обикновено е свързано пряко или косвено с ползването на тези имоти и доколкото задължените за плащане на ТБО лица са собствениците като ползватели на имота – то това не противоречи на чл.14 от Директива 2008/ЕО/98, при положение, че това е обвързано и с причиняването на отпадъци. В тази връзка съдът напълно споделя изложените констатации от ответника в потвърждаващото решение. Видно е, че съгласно представената декларация по чл.27 от НОАМТЦУПСО, не е събирана **такса за сметосъбиране и сметоизвозване от собствениците** за 2016 и 2017г., като за остаталите компоненти ТБО е изчислена в това число и за **поддържане чистотата на**

теририята т.е. компонент, който няма отношение към реалното генериране на отпадък от имота.

В този аспект правилно е посочено от ответника, че в РЕШЕНИЕ по дело C-254/08, Съдът на Европейския съюз се е произнесъл, че „член 15, буква а) от Директива 2006/12/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че при действащото общностно право допуска национална правна уредба, която предвижда такса за целите на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на "битовите отпадъци", която да се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, създавани от ползвателите на услугата, а не въз основа на количеството на отпадъците, които те действително са произвели и предоставили за събиране. Националната юрисдикция обаче трябва да провери въз основа на представените данни от фактическа и правна страна дали разглежданата такса за обезвреждането не води до положение, при което на определени "притежатели" се разпределят явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да произведат.“В същия смисъл, съгласно РЕШЕНИЕ на СЕС по дело № C-335/16 „Член 14 и член 15, параграф 1 от Директива 2008/98/ЕО- трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците, и заплащане от ползвателите в качеството им на притежатели на отпадъците на допълнителна такса, предназначена за финансиране на необходими капиталови инвестиции за третирането на отпадъците, включително рециклирането им. Запитващата юрисдикция същевременно трябва да провери въз основа на изложените пред нея фактически и правни обстоятелства дали това не води до начисляване на някои „притежатели“ на явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират. За тази цел националната юрисдикция по-специално може да вземе предвид критерии, свързани с вида на заеманите от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти,

възможността на „притежателите“ да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране, доколкото тези показатели могат да се отразят пряко на размера на разходите за управление на отпадъците“.

В контекста на цитираните решения – националното законодателство не е в пряко противоречие с директивата и практиката на СЕС. Видно от чл.67, ал.1 от ЗМДТ, принципът, който е установен, е, че размерът на таксата се определя според количеството на битовите отпадъци и само когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Както вече беше казано, законодателят е установил поредност при прилагане на посочените способности за определяне на размера на таксата за битови отпадъци, като водещо е количеството на битовите отпадъци. За целите на определяне количеството на битови отпадъци по смисъла на чл. 67, ал.1 от ЗМДТ обаче в НОАМТЦУПСО (чл.23) е предвидено подаването на декларация, с която лицата да заявят вид и брой съдове за събиране и съхраняване на отпадъците, т.е. това означава на практика, че таксата се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, каквато национална уредба е допустима, видно от посоченото решение на СЕС. Таксата се определя съобразно отчетната стойност на имотите, когато не е подадена декларация относно вида и броя на съдовете за събиране и съхраняване на съдове и молба за определяне на ТБО чрез пряко договаряне.

Действително, видно от заключението на вещото лице, определената по този начин – въз основа на отчетната стойност на имотите такса не е обусловена от генерираното количество отпадъци. Към определяне на таксата по този начин обаче се пристъпва само ако не е възможно да се приложи методът, основан на количеството на битовите отпадъци, т.е. при бездействие на лицето - липсата на подадена от него декларация за вида и броя на съдовете или молба за пряко договаряне.

На следващо място, в съответствие с посочените решения на СЕС съдът следва да извърши преценка дали на жалбоподателя не са начислени явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират.

Видно от основното заключение - имотите на територията на р-н Л., че са празни места, няма асфалтирана улица до тях, но в.л. не

може да изчисли какво количество битови отпадъци се произвеждат или биха могли да се произведат от експлоатирането на тези имоти. При това положение и като се вземе предвид вида и площта на имотите - съдът намира, че така определената по правилата на НОАМТЦУПСО такса за компонента „обезвреждане на битовите отпадъци в депа и други съоръжения“ не се явява явно несъразмерна по отношение за имотите на жалбоподателя.

В заключение – в Уводната част т.26 от Директива 2008/98/ЕО е посочено, че замърсителят пляща е ръководен принцип на европейско и международно равнище. Причинителят на отпадъци и притежателят следва да ги управляват по начин, които гарантира висока степен на защита на околната среда и човешкото здраве. Конкретно причинителят на отпадъка и притежателят му са собственика на имота. Дали реално ще има такъв отпадък в годината или не – не означава, че ТБО не се дължи. Подобно правило в директивата няма, както и не се извежда нито от чл.14, нито от т.26. Следва да се има предвид, че обикновено в актове като директивите не се разписват конкретни правила, каквито се установяват от норми от националното право. В директивите се разписват обичайно общите насоки. В директивата съобразно посочения принцип- е акцентирано на това, че или причинителя, или притежателя на отпадъка следва да отговарят за същия. Таксата е за битов отпадък и същият съгласно §.1 т.7 от МДТ е не само отпадък от домакинството, но и от паркове и градини, пазари, листа, прах, всичко, което го има в урбанизираната територия и за което именно си плаща собственика на имота, макар реално да не го ползва. На база изложеното – неползващите имота собственици да се третират като недължащи ТБО – в сравнение с ползващите имота – би било в противоречие с директивата. Самият вид на отпадъка включващ разнородни компоненти – изисква по смисъла на директивата и принципа „замърсителят плаща“ собственика на имота да се третира като притежател на отпадъка и /или като причинител т.е. при всяко положение като задължено лице. Видно е, че в директивата целта е да се даде приоритет на човешкото здраве и опазването на околната среда.

В духа на изложеното е решение от 30 март 2016г. по дело С-335/16г. във връзка с преюдициално запитване за тълкуването чл.14 от Директивата, в което е посочено, че националните законодателства могат да предвиждат такса съобразно **предполагаемия обем на отпадъците, а не въз основа на**

действително генерираното. Следователно определяне на такса, която е преодолагаема съобразно промили от стойността не е в противоречие с принципа на завърсителят плаща или нарушаване на принципа на пропорционалност.

Касателно устаовената разлика при неползване на имота и позване при генериране на 4400л отпадък –по основното заключение на в.л.Я., то следва да се има предвид, че ТБО има няколко компонента – сметосъбиране и извозване; обезвреждане на битови отпадъци в депа, поддържане на чистотата и разликата е в първия компонент, който обаче не зависи от количеството отпадък. Така в решение от 14 май от 2020 по дело С-15/19 , в което е посочено, че разходите за площадка в това число, освен поддръжката ѝ включват и разходи за закриването ѝ след години т.56 от становището на генералния адвокат. Следователно –направеното изчисление в заключението на в.л., доколкото не дава разбивка по компоненти не следва да се кредитира, тъй като не може да се направи адекватно сравнение. Видно е, че за 206 и 2017г. има декларация, че няма да се ползват имотите, поради което такси за сметосъбиране и извозване не са изчислени, но такава е изчислена на база декларацията за отпадък до 1100литра за 2018г./декларация от 16.05.2018г., с която е заянено 1път седмично извозване и 1 съд с вестимост 1100л./.

Следователно –правилно за първия имот с площ от 1553кв.м. –ДНИ е определен за 2016г.,2017г. и 2018г. по 3 455,66лв. годишно или общо 10 366,98лв. и 2 558,63лв. лихва., както и ТБО за трите години общо 31 934,14лв. и лихва 8312,94лв.. Касателно втория имот с площ от 817кв.м. също са правилни констатациите, че задължението за трите години /2016,2017,2018г./ за ДНИ е по 1818,33лв. или общо 5454,99лв. главница и 1 346,33лв. лихва. Съответно за ТБО е общо 17 438,26лв. главница и 4469,24лв. лихва.

Следвателно –РА и потвърждаващото го решение –са правилни и законосъобразни и съответно жалбата като неоснователна –следва да се отхвърли.

С оглед изхода от спора по чл.161, ал.1 ДОПК следва да се уважи искането за присъждане на юрк.възнаграждение по чл.8, ал.1 т.4 от Наредба 1/2004г. в размер на 3020лв..

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. чл.4, ал.1 ЗМДТ, Административен съд – София град, I отделение, 47 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С., [улица] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) № С. 20-РД-77-28/09.04.2020г., издаден от Е. К. К., на длъжност Началник отдел и В. М. П., на длъжност "главен инспектор" в същия отдел на Дирекция „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.) на Столичната община (СО), потвърден изцяло с Решение № СОА20-РД-28-21/06.07.2020г. на Кмета на Столичната община, с който РА са установени допълнителни задължения на [фирма] за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) в размер общо на 83 022,40лв., от които ДНИ 15 821,97лв. и лихви от 4 181,83лв., както и ТБО 49 372,40лв. и лихва 13 646,20лв. за неурегулиран НИ пл.№1480 в кв.35г в[жк], както и неурегулиран ПИ пл.№1479 също от кв.35г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер на 3020лв..
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: